

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

IX. tečaj.

V Gorici, 1890.

10. zvezek.

Pobožnosti in odpustki v mesecu juliju.

D drugega julija obhaja sveta cerkev obiskovanje Marije Device, drugo skrivnost rožnega venca: Katerega si Devica pri obiskovanji tete Elizabete nosila. Gdor skesano in pobožno opravlja devetdnevnicu v čast Marijinega obiskovanja pred tem praznikom ali pa mej letom. keder komu drago, prejme vsak dan devetdnevnicu 300 dni odpustka in popolni odpustek mej devetdnevnicu ali pa osem dni potem, ako se spove, obhaja in moli za sveto cerkev in papeža. ¹⁾ Za to devetdnevnicu niso predpisane posebne molitve ²⁾

Popolni odpustki, ketere morejo prejeti eni in drugi:

Udje tretjega reda imajo popolni odpustek enkrat v mesecu, keder komu drago, in keder imajo mesečni shod.

Udje bratovščine vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa: nedeljo po trinajstem juliju, na sveto Marijo Magdaleno, sveto Marto devico, 28. julija, svetega Ignacija Lojola 31. julija; tisti dan, ko imajo udje mesečno skupščino; ko opravljajo sveto uro; prvi četrtek in petek v mesecu in še enkrat v mesecu, keder kateri hoče.

¹⁾ Pius IX. 5. jan. 1489. ²⁾ Pius XI. 26. nov. 1786.

Udje bratovščine presv. Serca Jezusovega : prvi petek ali pa prvo nedeljo v mesecu in enkrat v mesecu katerikoli dan.

Udje škapulirske bratovščine : tisti dan, ko je bil gdo vpisan v to bratovščino ; na Marijo Karmeljsko 16. julija ali pa mej osmino tega praznika ; nedeljo v mesecu, ki imajo procesijo s škofovim dovoljenjem (v Gorici nedeljc po Karmeljski Materi božji.) Tisti udje, ki se ne morejo vdeležiti procesije, naj obišejo cerkev te bratovščine. Udje, ki so bolni, jetniki, popotniki naj zmolijo 50 očenašev in češčenamarij in vsaj skesani sklenejo opraviti spoved in pristopiti k sv. obhajilu prej ko bodo mogli. Popolne odpustke imajo še drugega, dvajsetega in šestindvajsetega julija, ako po spovedi in sv. obhajilu obišejo cerkev te bratovščine, ali če te ni v njih kraju, svojo farno cerkev.

Udje bratovščine rožnega venca : prvo nedeljo v mesecu in drugega julija.

Udje živega rožnega venca : tretjo nedeljo v mesecu in 2. julija, ako so molili ves mesec svoj odstavek in se ta dneva spovejo, obhajajo in kako cerkev obišejo in v nji molijo. Če iz pravičnega vzroka ne morejo obiskati cerkve, naj jim spovednik spremeni to v drugo dobro delo.

V frančiškanskih cerkvah je popolni odpustek za vse verne, ki se spovejo, obhajajo in kako frančiškansko cerkev obišejo in v nji molijo za odpustke po papeževem namenu te le dneve : 9. julija sv. Nikolaj in tovariši Gorkumski marterniki iz prvega reda ; 14. julija sv. Bonaventura, škof, spoznavavec in cerkveni učenik iz prvega reda ; 24. julija sv. Frančišek Solan, spoznavavec iz prvega reda sv. Frančiška.

Primeri Acta ord. min. 1885. Beringer, die Ablässe 1887., Marien Psalter 1889.

A.

Porcijunkula.

Kaj je porcijunkula ? Porcijunkula je majhina cerkvica naše ljube Gospe angeljske na Laškem pri mestu Asizu. Sezidali so jo štirje puščavniki, ki so prišli okoli 350 let po Kristusovem rojstvu iz Jeruzalema v Rim na božjo pot. V oltar so postavili podobo Matere božje vnebovzete in ker je bilo na po-

dobi okoli Matere božje veliko angeljev, so imenovali ljudje to cerkvico navadno kapelica Matere božje angeljske. Čez sto let potem jo je dobil sveti Benedikt. Ker je bila zapuščena, jo je nekoliko popravil. Na moški strani blizu oltarja je napravil druga vrata, kaker bi vedel, da bodo potrebna čez sedem sto let, da bodo mogli namreč verni skozi ene v cerkvico, skozi druge pa iz nje hoditi po odpustke. Zraven cerkvice je sezidal sveti Benedikt še hišico za redovnike, ki je imela majhen vert in nekoliko zemlje. Ta mali kos zemlje so redovniki sv. Benedikta latinsko imenovali porcijunkula, po našem majhin delec. Po zemlji so pravili tudi samostanu in cerkvi porcijunkula (1). Ta cerkvica porcijunkula je bila vže od konca zelo sloveča; verni so jo radi obiskavali in v raznih potrebah Marije pomoči prosili. Tudi gospa Pika, mati svetega Frančiška, je rada v njo hodila in v njej je sprosila sinu, svetega Frančiška, in sveti Frančišek jo je pozneje zopet popravil in sprosil od benediktinskega opata. Opat mu je podaril cerkvico, zapuščeni samostan in cerkveno zemljo. To cerkvico je sv. Frančišek jako rad imel, v nji je pogosto molil in tudi razne nebeške prikazni imel. Enkrat se mu je prikazal sam Jezus sè svojo materjo v brezštevilni množici angeljev in mu je rekel, da naj kaj prosi za zveličanje ljudi. Sv. Frančišek je stermel in si ni upal prositi. Ko ga je pa nagovarjal Jezus, da naj le prosi, je prosil, da bi prejel popolni odpustek vsak, ki pride v to cerkvico, porcijunkulo, po dobro opravljeni spovedi. Kristus je vslišal njegovo prošnjo, poslal ga je pa vender le k svojemu namestniku, papežu, da mu tudi on poterdi ta odpustek. Drugi dan je šel sveti Frančišek z bratom Masejem na vse zgodaj k papežu po odpustek. Papež Honorij III. ga mu je poterdil in dve leti pozneje določil, da se morejo vdeleževati tega odpustka vsi verni pa le enkrat v letu, drugi dan avgusta. Tega odpustka so iskali prav v tisti cerkvi papeži, mej njimi tudi ranjki Pij IX., škofje, učeni in priprosti. Po ta odpustek so romali v mesto Asiz tudi svetniki: sv. Bernardin Sijenski, sv. Janez Kapistran, sveta Frančiška Rimska, sv. Frančišek Pavlan, sv. Feliks, sv. Karol Baromej in še drugi. Tudi odpustku so pravili ljudje navadno porcijunkula po cerkvi porcijunkula, v kateri se dobiva.

Porcijunkula ni tedaj samo cerkvica Matere božje, ampak tudi popolni odpustek, kaker ga še vedno imenujemo.

Za odpustek porcijunkulo je treba opraviti spoved. prejeti

sveto obhajilo obiskati cerkev, ki ima to pravico, in v njej moliti po papeževem namenu.

Najprej skerbi, da opraviš dobro spoved. Spoveš se lahko na porcijunkulo, to je, drugega avgusta, ali pa dan poprej, zjutraj ali popoldan, kjerkoli ti drago. Zakaj ni potrebno ali zapovedano, da bi se moral spovedati ravno v tisti cerkvi, kjer je odpustek porcijunkula. Ako hodiš k spovedi redno vsaj enkrat na teden, ni treba še posebej opraviti spovedi za porcijunkulo ako nimaš smertnega greha. Če pa ne hodiš k spovedi vsak teden, moraš opraviti spoved, ako bi bil tudi dva dni pred porcijunkulo pri spovedi.

Sveto obhajilo je zapovedano za vsakega, 2) prejmeš ga pa lahko na porcijunkulo ali pa tudi dan poprej to je prvega avgusta 3) v katerikoli cerkvi tudi v domači. Zakaj ni zapovedano, da bi moral pristopiti k sv. obhajilu ravno v tisti cerkvi, kjer se dobiva odpustek porcijunkula.

Zapovedano pa je, da moraš obiskati tisto cerkev, ki ima ta odpustek. Ta popolni odpustek porcijunkula so prejemale verni od konca samo v cerkvi porcijunkuli na Laškem; še le papež Gregor XV. je podelil ta odpustek frančiškanskim, kapucinskim, minoritskim in še drugim cerkvam po svetu 4) Eno ali drugo teh cerkev moraš obiskati, vanjo iti z namenom da se vdeležiš odpustka. Kolikerkrat obišeš cerkev in v njej moliš za odpustke kakih pet očenašev in česčenamarij po papeževem namenu 5), dobiš popolni odpustek. Cerkev lahko začneš obiskavati prvega avgusta popoldan, ko začnejo v cerkvi večernice peti ali moliti 6) okoli druge ure popoldan in potem ves popoldan, celo noč in 2. dan avgusta do mraka. 7) Vse te odpustke moreš darovati v bogim dušam v vicah 8). Vdeležuj se obilno blagovoljni bravec. Ljubezen do bližnjega, do vernih duš v vicah te mora nagibati, da se jih vsmiliš in jim pomagaš z odpustki, katerih moreš na drugega avgusta toliko prejeti, kolikerkrat obišeš cerkev. Ranjci stariši, bratje in sestre, znanci in dobrotniki, vsak, ki je v vicah prosi pomoči s pobožnim Jobom: „Vsmilite se me, vsmilite se me, vsaj vi prijatelji moji.“ Udje tretjega reda, ne pozabite ranjcih tretjerednikov; posnemajte kaker vtegnete čez sto let starega starčeka, ki je prišel leta 1309 po porcijunkulo v Asiz. Zveličani Janez z Aljvernije, pri katerem je spoved opravil, ga je vprašal, kako si je upal v taki starosti na tako težavno pot. Na to mu je odgovoril starček: „Moj častiti pater, ako ne

bi mogel peš priti, bi se dal prinesiti na ta sveti kraj, samo da ne bi zgubil sadu (odpustkov) tako slovesnega dneva.... Saj sem bil zraven, ko je sv. Frančišek prenočujoč po navadi v mojega očeta hiši pravil očetu, da gre v Perudžo k papežu, da mu poterdi odpustek, katerega mu je dal naš Gospod. Od takrat nisem nigdar opustil, da ne bi prišel vsako leto k porcijunkuli na dan odpustka in tudi ne bom nigdar. dokler bom živel ¹⁾

—A.—

Življenje svetega Lovrenca Brindiškega.

X. poglavje.

Lovrenec sporoči kralju pritožbe Napolitancev; njegova bolezen in smert; njegovo truplo se prepelje v Viljafranko.

1. Naši popotniki so srečno prišli do španskega obrežja. Skoraj gotovo so stopili na suho v Barcelonski loki. Tukaj so popotniki zvedeli, da namerja kralj odriniti v Lizbono. Ta novica je silila p. Lovrenca. pospešiti svoje popotovanje. da bi kralja, če mogoče, še našel v Madridu. Pa je bilo vže prepozno; dva dni popred je kralj odpotoval. Lovrenec je bil zdaj prisiljen iti za kraljem na Portugaljsko. Proti koncu meseca junija 1619. leta je prišel v Lizbono.

Namen kraljevega popotovanja je bil, da se da slovesno kronati za portugalskega kralja. Godile so se za to slovesnost

¹⁾ P. Cristoforo da Lanciano M. O.: La porziuncola.... Foligno, F. Campitelli 1884. 2) Gregor XV. je zapovedal. 3) Decret. 6. oct. 1870. 4) Gregor. XV. jul. 1622. 5) Innocent. XI. 22. jan. 1687. 6) Illo tempore, quo juxta ecclesiae praxim solent aut possunt in illo oppido aut loco vesperae in choro recitari; haec hora est cum primo populus per campanae pulsationem ad vespervas invitatur, cum vere ex tunc tempus vesperarum inchoetur. Theod. a Spiritu S. p. II. c. 1. „Quae quidem indulgentiae non incipiunt pro die sequenti nisi in primis vespervis more ordinario, i. e. hora circiter secunda pomeridiana“ Martinucci: Manuale ecclesiasticorum pri P. Beringer-ji: Die Ab-lässe 1887. 7) „Usque ad integrum ipsius... diei vespertinum crepusculum“ Benedict. XIV. 5. maj. 1749. 8) Innocent. XI. 22. jan. 1687.

v Lizboni velike priprave. Mej tem časom je kralj stanoval v Belemu ob reki Taſi, ki je kake dve uri hoda od stolnega meſta. Tam je bil namreč prelep ſamotaſt hieronimitov, v katerem ſo imeli kralji ſvojo rakev. Slednjič doſpe Lovrenec tje. Kapucinskega ſamotaſtana ni bilo tam, da bi v njem stanoval ſe ſvojima tovariſema. Zato naſtane tekmovanje mej velikaſi, gdo bo ſprejel v ſvojo palačo željno pričakovanega poſlanca. Slednjič je ta čaſt doletela don Pedra iz Toleda, grofa Viljafranškega. Le-ta je kapucina vže dobro poznal od obravnave mej ſavojsko vojsko. V ſvoji palači je odkazal kapucinom ſtanovanje.

Ko je kralj zvedel o poſlančevem prihodu, ſporočil mu je, da naj precej drugi dan pride, da ga zaſliši. Obsipal ga je ſ posebnimi dokazi ſpoſtovanja. S pervim očitnim zaſlišanjem je bil kralj tako zadovoljen, da je popoldne patra ſe enkrat k ſebi poklical in ſe ſam ž njim dolgo pogovarjal. Nazadnje mu je rekel, da ga ne bo več vabil k zaſlišanju, marveč želi, da naj ſam pride, kolikerkrat hoče; vedno je pripravljen ga ſprejeti in ž njim ſe pogovarjati. Ravno toliko čaſt in ſpoſtovanje je poſlancu ſkazovala tudi kraljeva družina in drugi plemenitaſi na dvoru.

Naslednji dan je ſel Lovrenec zopet h kralju. Razložil je v ſkrivnem zaſlišanju kot poſlanec zveſte deželega, ki iſče pomoči proti naſilſtvu in krivici pri ſvojem vladarji, v pravi luči neſramno ravnanje nameſtnega kralja. Nič ni pozabil ali zamolčal. Omenil je zaprek, katere je njemu ſamemu ſtavil, krivic, ki ſe gode podložnim, viſokih davkov, ketere ſamovoljno naklada nameſtni kralj, krivic, ki ſe gode cerkvi i. t. d. Omenil je tudi, da ſe je bati ſploſnega vpora, če ne pride berza pomoč. To vſe je naſ poſlanec ſe živimi beſedami opisal kralju. Tri cele ure je trajalo zaſlišanje. Ob tej priliki je imel tudi kralj priložnoſt, da ſe je prepričal o biſtroumnosti tega moža. Še trikrat je bil naſ pater kot poſlanec pri kralji.

Pri enem teh zaſlišanj je tudi opomnil kralja, da ne bo več dolgo živel; zato bi bilo dobro, da vredi vladarske zadeve, pa tudi zadeve ſvoje veſti. To prerokovanje ſe je ſpolnilo čez dve leti. Od kar pa je naſ ſvetnik kralju naznanil bližnjo ſmert, imel je ſe toliko večje ſpoſtovanje do njega. Tako je kralj ſam večkrat povedal grofu Viljafranškemu. Leta pa je to povedal generalju kapucinskega reda ob njegovi vizitaciji. Pridel je le ſe, da je od one ure kralj ſe bolj veſtno opravljal ſvoje vladarske zadeve.

darske zadeve in gledal, da se odstrani vse, čez kar bi se smel kedo po pravici pritoževati.

2. Vže je vse kazalo, da se bo Napolitancem na bolje obernilo, ker je kralj po Lovrenčevem svetu resno na to mislil. Kar se prigodi nekaj, kar je vso stvar zavleklo za nekaj časa. Oslabljen in vtrujen od dolgega in težavnega pota Lovrenec nevarno zboli. Lotila se ga je huda griža.

Perve dni svoje boleznì je še bral sv. mašo, kaker po navadi. Zato njegove boleznì na kraljevem dvoru niso imeli za nevarno. Menili so, da je od dolgega popotovanja le nekoliko vtrujen. Ko pa je peti dan opravil daritev sv. maše, rekel je svojima tovarišema, da se mu bliža konec življenja, in da od te boleznì ne bo več okreval. To pa je povedal tako odločno, da ni nihče več dvojil o resničnosti njegovih besed. Dobro so vedeli, kako natanko se spolnijo njegova prerokovanja. Od zdaj je mislil le na to, da se dobro pripravi na smert.

Don Pedro je sporočil kralju o Lovrenčevi boleznì. Kralj pokliče najslavniše zdravnike in jim naroči, naj poskusijo vso svojo vmetalnost, da ohranijo tako dragoceno življenje. Zdravniki so tudi res vestno spolnjevali, kar jim je kralj zapovedal, in po večkrat na dan obiskovali bolnika. Tudi so se pri skupnem posvetovanji izrekli, da njegova bolezen ni nevarna in skoraj gotovo ne bo vmerl. Le Lovrenec sam je bil družega prepričanja, kar je tudi naravnost povedal zdravnikom in drugim osebam, ki so ga hodile obiskat. Ni se bal smerti, marveč jo je želel ko veliko dobrotnico, ki bo raztergala vezi njegovega telesa in ga združila z Bogom, po katerem tolikanj hrepeni. Perve dni svetnikove boleznì je bil kralj v Lizboni slovesno kronan; zato se je kraljev dvor preselil v glavno mesto. Tudi grof Vijafafranski se je moral preseliti v mesto, ker ga je njegova služba vezala na kralja.

Grof je želel, naj bi tudi bolnika sè vso previdnostjo prenesli v Lizbono. Tukaj ga bodo lažje zdravili kraljevi zdravniki, kaker se to more zgoditi v Belemu. Tudi se bo lažje natanko poročalo kralju o njegovi boleznì. Res je skerbel grof, da so bolnika prenesli tako previdno in varno, da ni čutil nobenih težav zavoljo tega, in tudi v Lizbonu so mu v grofovi palači stregli prav skerbno.

Mej dvajsetdnevno boleznijo je bila kraljeva družina tako skerbna, da je skoraj vsako uro poizvedovala, kako gre bolniku.

Grof pa ga je komaj pustil iz pred oči. Vsaki večer, preden je šel k počitku, je pokleknil k postelji, da ga je bolnik blagostovil. Ravno tako so ga obiskovali tudi drugi plemiči, ki so bili na kraljevem dvoru. Don Baljazar iz Gunike, ki se je z Lovrencem seznanil, ko je bil v Pragi ko španjski poslanec, pošiljal je po dvakrat ali trikrat na dan svojega tajnika, da je poizvedel, kako mu je, ker mu opravila niso dopuščala, da bi bil osebno to storil.

Najhujše je Lovrencu delo to, da ni mogel več brati sv. maše. Treba mu je bilo vse vdanosti v božjo voljo, da je mogel to voljno prenašati. Nekoliko je nadomestil sv. mašo s tem, da je vsaki dan prejel sv. obhajilo, za katero se je pripravljaval s pogosto spovedjo, ki jo je opravljal v solzah pravega kesanja. — V resnici! ni mu bilo treba priporočati poterpežljivosti in vdanosti v božjo voljo, kaker drugim bolnikom. Imel je te čednosti v toliki meri, da ves čas njegove boleznin ni kalila najmanjša nejevolja ali nepoterpežljivost njegovega dušnega miru. Čim dalje je terpela bolezen, tem hujše so postajale bolečine, in tem veselejšega obraza jih je prenašal. Deržeč križ v roki, je premišljeval se žarečim in milim pogledom svojega božjega odrešenika in združeval svoje terpljenje z bolečinami na križi visečega izveličarja, žaloval je le zavoljo tega, da more tako malo zanj terpeti.

Dan pred njegovo smertjo, 21. julija, je poklical svoja spremljevalca k sebi in jima naznanil, da je njegova smert blizu. Sè solzami v očeh ju je prosil odpuščenja za vse, kar bi se bil proti njima pregrešil. Zahvali se jima za delo, trud in terpljenje, ki sta ga imela ko njegova spremljevalca. in jima obljubi za vse to obilno plačilo v nebesih. Po teh besedah, ketere mu je narekala njegova ponižnost in ljubezen, pa jima je govoril tako: „Ljuba moja brata, prosim vaju, pojdita po moji smerti k patru generalju našega reda in ga prosita odpuščenja v mojem imenu za vse slabe zglede, ketere sem morebiti dal. Zahvalita se mu tudi za vso skerb in ljubezen, ki mi jo je skazoval in me priporočita njegovi pobožni molitvi. Recita mu, da bi mu rad sam povedal vse to, kar mu bota vidva v mojem imenu, ke bi mogel, pa ne le njemu, ampak vsem sobratom, ketere sem morebiti ketrikrat razžalil. Kaker generalj zastopa ves red, tako zahtevam ko prosim njega odpuščenja, da mi odpuste vsi, ki so udje reda. Ne pozabita mu tudi povedati, da mi je ta sveti križ, ki

ga nosim pri sebi, podaril presvitli bavarski vojvoda s pristavkom, da se mora po moji smerti nesti v Brindizi in priložiti k drugim svetinjam, s katerimi je obdaroval cerkev kapucinek, katero jim je sezidal na svoje stroške. Nesita toraj ta križ patru generalju in ga ž njegovim dovoljenjem sama izročita redovnicam kapucinskega reda. Na popotovanji pazita nanj in ga skerbno hranita, dokler ga ne izročita tje, kamer je odločen.“

Potem se oberne k patru Jeronimu in ga prosi naj v njegovem imenu prosi generalja, naj pošlje njegovega tovariša patra Janeza Marijo k bavarskemu vojvodi, da mu sporoči neko sporočilo vmirajočega, ker mu ne more več pisati. Potem je na tihem povedal p. Janezu vse, kar naj sporoči vojvodi. Zapovedal mu je tudi, da mora vedno molčati o tem, kar mu je naročil.

Na vse zgodaj drugi dan reče svojima tovarišema, da se mu bliža zadnja ura in da je napočil zadnji dan njegovega življenja. To je patra tako osupnilo, da žalosti nista mogla besedice spregovoriti; solze so jima zadušile glas. Lovrenec ju je skušal potolažiti s tem, da se bodo enkrat v nebesih zopet videli. Potem prosi p. Jeromina, naj ga še zadnjikrat spové. Obtožil se je še enkrat svojih pregreškov ter pri tem bitko jokal, češ, da je največi grešnik na svetu. Po spovedi je prosil, naj mu prinese poslednjo popotnico, da se pripravi na pot v večnost.

Ko je p. Jeronim svetnika spovedal, gre, da v grajski kapeli opravi daritev sv. maše, češ, tako bo lože in brez vsega hrupa previdel svetnika sè sv. zakramenti za vmirajoče.

Kaker hitro pa so po palači zvedeli, da je Lovrenec zahteval sv. zakramente za vmirajoče, raznesel se je, kaker blisek, ta glas tudi po mestu. Vse je derlo skupaj, da spremi mašnika, ki bo podelil svetniku zadnjo popotnico.

Da bi človek mogel dostojno opisati čutila, s katerimi je Lovrenec zadnjikrat prejel svojega odrešenika v najsvetejšem zakramentu, moral bi biti sam svetnik, kaker je bil on. Zato rečemo le to, da so bili vsi pričujoči do solz ginjeni in so ves ljubi božji dan govorili le o tem, kar so z lastnimi očmi videli.

Po sv. obhajilu je prosil, naj ga puste samega, da se more le z Bogom pogovarjati in premišljevati svete skrivnosti. Tedaj je bil bolj angelju, kaker človeku podoben. Njegovi pogledi in besede so bili žarki ljubezni, ki je v nemala njegovo serce. Njegovi zdihljeji so izražali goreče hrepenenje po Bogu. Večkrat je

ponavljal besede: „Želim biti razvezan in združen z Jezusom Kristusom.“

Ko je čutil, da mu moči vedno bolj pešajo in da se mu bliža zadnja ura, je prosil, naj mu podeli tudi zakrament sv. poslednjega olja.

Neki mašnik iz reda sv. Frančiška mu je podelil sv. poslednje olje; potem so mu jele moči hitro pešati in pričel se je miren smertni boj. Don Pedro in več družih se je zbralo okoli postelje vmirajočega, da še enkrat prejmo od njega sv. blagoslov. Lovrenec se iz ponižnosti nekaj časa brani, potem pa vzdigne svojo tresočo se roko in stori čez nje znamenje sv. križa. Ko se po palači raznese vest, da je svetnik vže blizu smerti, zbere se vsa družina don Pedra, da bi še enkrat prejela njegov blagoslov. Eden njegovih tovarišev reče vmirajočemu, naj spolni željo pričujočih in se jim s tem zahvali za vse, kar so njemu in tovarišema dobrega storili. Lovrenec precej stori, kar je zahteval. Povzdigne svoje oči proti nebu in stori potem čez zbrano množico znamenje sv. križa. — Ko pričujoči frančiškani zapazijo, da se mu je približal zadnji trenotek, začno moliti molitve za vmirajoče. Mej molitvami je imel bolnik oči proti nebu obrnjene in bil zamaknjen v premišljevanje. Kolikerkrat je slišal izgovoriti ime „Jezus“ je priklonil glavo in ponavljal to božje ime z milim glasom.

Grof Melci, velik prijatelj Lovrenčev, nam je njegov smertni boj in smert takole popisal:

„Na praznik sv. Marije Magdalene sem šel po kosilu proti palači, da bi kaj zvedel o patru Brindiškem. Rekli so mi, da vmira. Sklenil sem precej k njemu iti in ga ne več zapustiti. Okoli dveh sem stopil v izbo, in videl, da vže res vmira. Obraz in oči je imel proti nebu obrnjene. Ostal sem ves čas v izbi in nisem zapazil najmanjšega nemira na vmirajočem. Marveč se je zdel, kaker po navadi, resen in zatopljen v nebeško premišljevanje. Nekoliko trenotkov pred njegovo smertjo sem stopil na levo stran postelje. Svoje oči sem imel vedno na vmirajočega vperte. Videl sem, kako je njegovo obličje obseval nebeški mir in blaženost, ki je bila predpoda ločitve njegove duše od telesa. Vzdignil je svojo desno koleno kvišku dvakrat ali trikrat, kaker človek, ki hoče kvišku stopiti. To je bilo največe gibanje ki ga je storil. Trenotek potem je zdihnil svojo dušo v roke

svojega stvarnika. Bil je praznik sv. Marije Magdalene, dne 22. julija 1619. leta proti četerti uri popoldne.“

Tako je vmerl v šestdesetem letu svoje starosti Lovrenec Brindiški, slava katoliške cerkve, čast kapucinskega reda, kete-rega so visoko čislali, spoštovali in ljubili papeži, knezi, vladarji in narodi, ki so ga poznali.

Bil je visoke, lepe rasti. Njegov obraz je bil resen, vender je kazal dobrotljivost; čelo mu je bilo veliko in široko, oko živo in prešinljivo, razodevajoče bistrega duha, usta prijazno smejoča, brada dolga in močna, zadnja leta njegovega življenja popolnoma bela. Obraza je bil bolj dolgovatega, ki pa je bil zavotjo njegovega mnogega popotovanja, posta in vednega terpljenja zelo suh. Vsa njegova unanjest je kazala moža, ki je zmožen lotiti se velicih in težavnih opravkov z dobrim vspehom. O njem res veljajo besede nekega njegovih častivcev: „Vžival je zaupanje narodov in kraljev; podpiral je prostole, ko je zatiral zmoto.“

3. Vest o Lovrenčevi smerti se je razširila precej na dvoru in po mestu. Ko je kralj o nji zvedel, je bil silno žalosten. Solze se mu vdero po lici in zaperl se je v svojo izbo, pač da bi pre-mišljeval prerokovanje rajnega o svoji lastni smerti. Kraljeva družina, ves dvor, vse mesto je razodevalo veliko žalost. Vse je derlo proti palači, da bi videli svetnika in če mogoče dobili kak spominik. Komaj je straža vzderževala mir mej množico, tolika gnječa je bila proti dvorani, kjer je ležalo trupla na mertvaškem odru.

Grof don Pedro se ni dal potolažiti. V spomin si je vzel rajnega brevir in očale. V splošni zmešnjavi se za te reči nihče ni zmenil. Drugi njegovi častivci so menili, da smejo svoje spoštovanje kazati še drugače. Rezali in tergali so koščke od njegove obleke, da tako dobe kak spominik.

Don Pedro pa s tem še ni bil zadovoljen. Hotel je imeti tudi podobo rajnega. Naročil je najbolj slavnemu slikarju, ki je bil v Lizboni, naj mu naslika Lovrenca. Naslednjo noč so se silo odpravili množico iz dvorane in slikar je naslikal prav natančno podobo rajnega. To podobo je grof obesil pri svoji postelji in pred njo opravljval svojo jutranjo in večerno molitev.

Don Pedro je pa namerjaval še nekaj družega; hotel je dati truplo maziliti, bodisi, da bi je obvaroval trohljivosti, bodi si, da se prepriča o resničnosti neke govorice. Raznesla se je namreč po mestu govorica, da je svetnik vmerl vsled zastruplje-

nja. To stvar je izročil svojemu prijatelju kapitanu Janezu Ortisu, ki se je obernal do zdravnikov kraljevega mornarstva zavoljo te zadeve. Ti pa niso hoteli sprejeti tega dela, češ. proti koncu meseca julija nastopi trohnoba vže čez šest ur. Zdaj pa je preteklo vže dvanajst in ni več mogoče trupla balzamirati. Tak odgovor je dobil tudi od mestnih zdravnikov. Slednjič je vender našel zdravnika, ki je obljubil, da to stori za trideset zlatov; morebiti je bil pogumnejši kaker njegovi tovariši, ali pa ga je sila ali pohlepnost k temu pripravila. Sè vsem potrebnim previden gre zdravnik k merliču; poškropi tla in stene s kisom in drugimi rečmi, da bi odstranil smrad. Jako pa ostermi, ko prereže truplo in mesto smradu, prijetna vonjava napolni prostore. Hitro pokličejo grofa in zdravnike, ki so morali priznati, da je to nekaj nenavadnega — čeznatornega. — Skerbno so preiskali truplo, pa niso našli najmanjšega sledu o strupu.

Zdaj je nastalo mej konventuali ali minoriti in frančiškani ali observanti neko tekmovanje zavoljo pogreba. Oba debela reda sv. Frančiška bi bila rada skazala slavnemu možu to zadnjo čast in imela ostanke v svoji rakvi. Minoriti so svojo zahtevo podpirali s tem, da so bili njegovi vzgojitelji, in da je njihovo redovno obleko nosil skozi deset let. Ti vzroki so se zdeli neke-terim dovolj tehtni. Zadnji so svojo zahtevo vterjevali, ker so rajnemu podelili sv. zakramente vmirojočih, mu ob smerti na strani stali in tako rekoč oči zatisnili. Tudi ti vzroki so bili tehtni. Don Pedro se ni hotel nobeni stranki zameriti, zato ni hotel prepira razsoditi. Sklenil je torej drugo pot nastopiti, ki bo obe stranki zadovoljila ali pa nezadovoljni pustila. Zgodilo se je tudi tukaj, kar pravi pregovor: „Kjer se prepirata dva, ima tretji dobiček.“

Grof don Pedro bi bil rad dobil ostanke svojega prijatelja in jih pokopal v svoji grofiji v Viljafranki. Zato je povedal kralju o prepiru glede pogreba; ob enem pa kralju tudi razodel željo, da bi rad pokopal svetnikovo truplo v Viljafranki na Španjskem, če kralj sploh to dopusti. Skerbel bo, da se vse to na ti-hem stori in merlič varno prepelje v Viljafranko, če tudi je pot dolga.

Kralju je bil ta svèt zelo všeč; saj je tudi sam želel, naj na Španjski zemlji počivajo kosti moža, keterega je tako zelo spoštoval in ljubil. Dal je grof zdaj narediti trugo, ki je bila pa bolj podobna klečalniku. S tem je hotel v okom priti vsakemu

sumničenju. Od znotraj jo je dal sè svincem zaliti. Ko je bila po vsem gotova, položili so po noči v njo svetnikovo truplo, jo zabili in sè svincem zalili. Zdaj je grof ta dragi zaklad zročil svojemu prijatelju kapitanu Ortisu, naj ga varno prepelje v Viljafranko in izroči njegovi hčeri, ki je bila nuna v samostanu sv. Klare. Hčeri pa je pisal, naj sè vso častjo sprejmó ostanke svetnika. Kapitan je prav spretno zveršil naročilo. Tako tiho in previdno so po noči odnesli svetnikovo truplo iz palače in mesta, da razen grofa in kralja ni nihče vedel kaj o tem. Tudi Lovrenčeva tovariša sta še le drugo jutro zvedela, kaj se je zgodilo sè svetnikovim truplom. Od Lizbone do Viljafranke je več ko sto milj hoda; sè svetnikovim truplom so prišli v osemnajstih dneh.

Bog sam je z neketerimi čudeži prebivavcem naznanil, da dobe v svojo sredo ostanke moža, ki je drag v očeh Gospodovih in bo njim mogočen priprošnjik. Na večer pred praznikom sv. Lovrenca je bilo nebo oblačno in noč prav temna. Neketere nune pa so videle na nebu svetlo oblo; njeni žarki so padali ravno na oni kraj, kamer so pozneje položili svetnikove ostanke. Vže ta prikazen je vznemirjala prebivavke tihega samostana. Vse je vgibalo, kaj pomeni ta ponočna luč.

Še bolj pa je vse mesto vznemiril v jutro drugi dogodek. Pred dnevnim svitom, bilo je na praznik sv. Lovrenca, so jeli po Viljafranki po vseh cerkvah zvonovi zvoniti. Prebivavci se zbudijo iz spanja, manejo si oči in hite odpirat okna, da bi zvedeli kaj to pomeni. Cerkvniki hite proti cerkvam in zvonikom, da bi zasačili nepovabljene goste, ki se derznejo zvoniti in znemirjati ljudi. Pa lasje se jim groze in čudenja ježijo na glavi, ko najdejo cerkve zaperte, niti žive duše pod zvonikom. Ljudje so glave skupaj stikali in popraševali, kaj pomeni to zvonjenje? Nihče ni vedel dati pravega odgovora.

Zjutraj omenjenega dne so prišli v Viljafranko s truplom sv. Lovrenca. Šli so z nenavadno trugo naravnost proti samostanu sv. Klare. Kapitan Ortis reče, da bi rad govoril sè hčerjo grofa don Pedra. Ko je prišla, izroči jej pismo njenega očeta, ki je bilo tako :

„Ne morem ti, ljuba hči, izročiti dražjega zaklada, kaker je ta, ki ti ga pošljem. Je namreč truplo patra Lovrenca Brindiškega, tega velikega in sv. služabnika božjega. Bil je generalj kapucinskega reda. Mej vojsko, katero sem vodil na povelje njih

katoliškega veličanstva, je delal velike čudeže. Tudi mertve je k življenju obujal. O tem imam v rokah najverjetniša pričevala. Priporočam ti, da mu skazeš največe spoštovanje.

V Lizboni, dné 23. julija 1619.

Don Pedro Toledski“.

Ko je prebrala hči list svojega očeta, ga nese hitro predstojnici samostana. Berž se zberó vse redovnice, katerim prednica prebere pismo. Sè svečami v roki so šle potem pobožne neveste Kristusove, da sprejmejo truplo, ki je bilo izročeno njih varstvu sè vso častjo. Položili so je na koru v rakev, ki so jo dale nalašč narediti. Več časa je ostalo truplo v trugi, v kateri je bilo pripeljano iz Lizbone. Pozneje so je položili v drugo, jako dragoceno in lepo izdelano; tudi so truplo oblekli v novo obleko; staro pa so redovnice všile v dragoceno tkanino. Koščke te obleke so pošiljale in še pošiljajo raznim bolnikom, ki se priporočajo priprošnji sv. Lovrenca Brindiškega.

Govor, s katerim Jezus tolaži grešnika, kateri želi poboljšati svoje življenje.

I. Kako začne verna duša obžalovati svoje grehe.

„Jaz ljubim tiste, kateri mene ljubijo, in moje veselje je prebivati sè sinovi človeškimi“. (Pregov. 8. 17. 31.) Tako sem ljubil svet, da sem dal zanj svoje življenje, da tako gdor v mene veruje ne pogine, temuč vživa večno življenje.

O duša, moja hči, jaz sem zate terpel, prenašal lakoto, žejo, zasramovanje, preganjanje; zavolj tvojih pregreh sem bil ranjen, bičan. kronan, pribit na križ in vmerl, ali da te opravičim sem tretji dan vstal od smerti. Edino ljubezen do tebe me je gnala, da toliko terpim; zato se obrni k meni, operi se v kervi mojih ran, ter obleci čednosti in zasluženja mojega življenja, katera ti rad darujem, in celó ko preljubeznjiv oče ti grem naproti, da te objamem, poljubim in povabim, da me zopet ljubi. Oh, poverni se k meni, preljuba hči, in se od grehov očisti! Daj mi svoje serce, ker drugega od tebe ne želim!

Kesaj se, ker si me z grehom razžalila, ali kesaj se še več, ker ne občutiš tacega kesanja, kakeršnega želiš imeti in ga nimaš. Večkrat meni bolj dopade, in je tudi bolja za grešnika želja občutiti pravo kesanje, ko ga v resnici občutiti. Kesaj se toraj ponižno, ker si zaslužila goreti v peklju in venderle nisi žalostna, kaker bi morala biti. Ta kes, akoravno pride iz suhega in terdega serca, to je akoravno ga ne občutiš, je zadostljiv za zveličanje, ker jaz dobro poznam vašo potrebo, vašo slabost in vboštvo. Zato naj obeden ne obupa, ako ima terdno voljo se poboljšati, ima pa vender suho in ledeno serce; samo da se kesa in oblubi, nigdar več me ne razžaliti.

Ali ti boš rekla: „Jaz sem neizmerno velikokrat grešila, število mojih pregreh je brez konca; kako se morem toraj kesati vsacega posebej?“ Tolažbe si potrebna, ljuba hči, ali edina resnica ti jo more prinesiti. Ako imaš mnogo grehov na duši, kesaj se vsih skupaj, tako da ako bi ti prišli na pamet ne bi obenega izključila. Vidiš, tak občni kes objame vse grehe skupaj in vsacega posebej, in tudi tiste, katerih se ne spominjaš. Da jaz ne tirjam od tebe da se kesaš vsacega gseha posebej, lahko vidiš v sv. Mariji Magdaleni, o kateri sem rekel: „Odpuščeni so ji grehi, ker je (mene) mnogo ljubila“, in ne „ker je mene mnogokrat ljubila. Saj ji tudi ni bilo mogoče tisti slovesni hip kesati se vsacega greha posebej; zato se kesaj tudi ti tako.

Ne straši se preveč z mislijo, da sem tako na te serdit, da se nočem s teboj pomiriti, odpustiti ti grehe in te zopet v svojo milost sprejeti; ker so to skušnjave hudobnega duha, kateri hoče, da obupaj. On ima navado izgnati iz serca, katero skuša, spomin na me, obeta miloserčnost po grehu, potem pa ko grešiš, navdihuje terdovratnost v pregrehi. Ali kedar ima opraviti s pobožno dušo, želečo zapustiti greh, jo straši z obupanjem, govoreč da grešne navade ni mogoče premagati; jo straši da je njen greh prevelik, da bi ga jaz odpustil. Ti pa nikaker ne poslušaj hudobe, in ne obupaj. Zadosten je kes (tudi ako tvoje serce ostane terdo in suho), ako ti je žal, da si me razžalila in oblubiš, da me neboš nigdar več. Ako bi pa pri vsem tem zopet pala v greh, vstani zopet in obečaj kaker popred; ako boš drugikrat, tretjikrat i. t. d. na dan zopet pala, vstani, pridi k meni, ker jaz sem zmirom pripraven te sprejeti. In res, kaj ni bolje, da te sprejemem, ko da zgubim tebe in potemtakem ves

svoj trud, da te odrešim? Zatoraj, o ljuba hči, odrešena z mojo kervjo, naj te obena stvar ne oddalji od mene, obena ne zaderži, da se k meni se poverneš. Tudi ako bi se bila prodala hudiču, me ne bi bila spoznala za Boga, ako bi bila gazila z nogami in vmazala z blatom moje podobe, celó ako bi bila onečastila presv. zakrament moje ljubezni, ti ne bi nič škodilo priti k meni, in jaz bi ti takoj odpustil. Ti si nemoreš misliti greha, kateri bi ti mogel vgasniti upanje na odrešenje, niti števila grehov, kateremu ne bi prizanesla moja miloserčnost. Pri moji miloserčnosti ni razločka, ako imaš polno ali malo grehov; saj toliko tisti, kateri jako greši, ko kateri malo, potrebuje moje miloserčnosti, ketera nigdar ne zmanjka, temuč je obilna za vse. Tvoja hudobnost je ne more premagati; celó koliker več grehov imaš, toliko bolj sveti luč moje slave, kedar ti jih odpustim. Jaz nisem terd s teboj in pomanjkljiv, temuč mehek in velikodušen. Moja slava nič ne bi terpela, ako bi imela grehe celega sveta in bi ti jih odpustil.

Ali morda te še nekaj straši, namreč ker si morda primorana terpeti neke slabosti, ketere so bile v prejšnjem življenju prostovoljne. Hudoba rabi proti tebi vso moč, ali vedi, da kar terpiš proti volji, te moje milosti ne oropa, ker greh, da bode greh, mora biti tako prostovoljen, da drugači ni niti greh. Toraj ako ti ne dopade, pusti naj te hudič in tvoja slabost jezita in tareta. Tako se tudi ne boj gerdih sanj; kar se ti v spanju godi, ako ti je žal, kedar si pri sebi, ti ne bode v greh prišteto; celó ako si ti s tvojim prejšnjim grešnim življenjem to zakrivila, ne grešiš, ako te stvari ne odobravaš. Ako te bo hudoba naganjala na strašne kletve in nesramne misli, nikar se plašiti in obupati, ker v nje ne privoliš, celó možko se jim zoperstavljaš in v tebi delajo žalost ne veselje. Jaz dopuščam v tebi te stvari, ali da se očistiš, ne da se vmažeš; hudoba pa to dela, da se motiš in prestrašiš, da te potemtakem dobi v svoje kremplje. Ona se jako veseli, kedar te zmoti, ali ti se nič ne straši, niti se zanjo ne zmeni; ne odgovarjaj ji, niti razmišljaj te stvari. Opravljaj svoja dela, kaker da ne bi niti odčutila te gnjusobe, ker ako se boš prestrašila in začela premišljevati, kar ti vrag zabija v glavo, se boš dobro zaplela.

Duša, ketera bo spoznala in poskušala mojo dobroto in vsmiljenje, kako namreč, namesto grešnika okregati in mu očitati grehe, ga sprejmem v svoje milostno serce, tako kaker da

ne bi bil nigdar me razžalil, ga tolažim in z nadnatornimi darovi obdarujem, spokorna duša toraj, premišljujoč to mojo dobroto, mora po sili služiti meni z večo gorečnostjo in sovražiti samo sebe zavolj grehov, s katerimi je zaničevala mene, svojega Boga, kateri jo je mogel prec po grehu po pravici pogubiti, in je ni. Zato tudi taka duša, koliker večo miloserčnost do nje najde v meni, s toliko večo pogumnostjo se vojskuje sama proti sebi, da bi se tako maščevala nad svojim telesom, nesrečnim otrodjem, s katerim me je terpinčila. Iz tega sledi še, da ona ne prosi samo, da ji odpustim grehe in se ž njo pomirim, temuč še da zadosti moji pravici. želi terpeti, biti ponižana in na vsak način zaničevana. Nadalje koliker večo tolažbo občuti, toliko veča sveta jeza se v nji vname proti sebi, kesajoč se zaradi grehov. Ti pa vedi, bogoljubna duša, da kader eden pride do take gorečnosti, da v sebi enako čisla pravico in miloserčnost mojo, mu bodo zbrisani vsi grehi, kaker se vniči kapljica vode v ognju. Iz vsega tega pa naposled sledi, da tista duša ima najpopolnše in najizverstniše kesanje, ketera misli z ene strani na mojo neizmerno ljubezen in zvestobo do spokornika, z druge pa na svojo nezvestobo, nehvaležnost in hudobnost do mene.

P. H. R.

P. Oton Skola,

apostoljski misijonar Indijanov v severni Ameriki.

(Dalje.)

VIII.

Naslednje leto je naš misijonar pisal dné 15. junija iz Wolfs-River-Falls ali po indijanski Kešena Šavane patru provinci-jalju o svoji dotedanji delavnosti mej Indijani. V začetku pisma omenja svojega osemletnega dela v vinogradu Gospodovem v Lapoénti, da pa je 9. oktobra 1853 l. na škofovo povelje zapustil ta misijon in šel mej Manomini-Indijane; v Okonti je bil pol leta, preteklo spomlad je prišel v tó misijonsko postajo, kaker smo vže slišali iz navedenega poročila. Potem piše mej drugim tako :

„Ta kraj je prijeten in lepo suh; zemlja je peščena, pa prav rodovitna. Le škoda, da mlade sadeže pokončuje in zaduši jutranji mraz, ki terpi do srede junija. Morajo torej bolj pozno sejati. Ker pa jeseni vže meseca oktobra zopet mraz nastopi, ne morejo setve popolnoma dozoreti; zato je vedno velika nevarnost za blagostanje Manomincev; pogostokrat je lakota mej njimi.

Ko sem prišel sem, priporočil sem divjakom, da bi najprej postavili cerkev in hišo jezeru Šavano nasproti. Cerkev naj bo tako velika, da bodo imeli prostora v njej vsi. Preskerbel sem jim vsega potrebnega, kaker desak, žreblov in družih reči in orodja. Tako je delo po časi napredovalo. Vse poslopje je leseno, obito z deskami in pokrito s cedrovim lubjem. V dveh mesecih je bila hiša dodelana in nekaj pozneje tudi cerkev. Zdaj so prenesli moji gojzdni prebivalci moje malenkosti iz Okonta sem, nekaj na svojih herbtih, nekaj na konjih.

Kaker hitro je bila hiša pod streho, jel sem učiti divjake dan na dan resnice sv. vere, razne molitve in sv. opravila. Na moje veliko veselje so se v kratkem naučili vseh potrebnih molitev. Ob jednom sem pripravljval tudi nekaj ajdov za sv. kerst.

V poldrugem letu, to je od 27. novembra 1853. leta do zgoraj omenjenega dne sem z božjo pomočjo kerstil 202 ajda, in jih sprejel v naročje sv. cerkve. Moji novokerščenci prav lepo živé po sv. veri; hodijo ob nedeljah in praznikih vedno v cerkev; sovražijo tatvino, jezo, sovraštvo, pijančevanje in druge ostudne pregrehe, ljubijo pa mir, edinost in zmernost. Nigdar mej njimi ne vidiš pijanega. Prav pogosto hodije k spovedi in z največo pobožnostjo prejemajo sv. zakramente. Posebno pa razodevajo svojo pobožnost ob dnevih cerkvenih odpustkov. Ob takih časih jih zbiram v cerkvi, kamer jih pride vse nagnjeteno. Za ta čas odlože vsa svoja dela, da bi se vdeležili odpustkov. Ob takih dnevih razlagam v pridigi, kaj so odpustki, o dobičku in moči za zveličanje, in pa skrivnost sv. vere, zavoljo ketere nam sv. cerkev deli odpustke — Seveda je težko divjakom prav po domače razložiti, kaj so odpustki; so vže po natori slabega uma; tudi njih jezik za to nima nikakeršne prave besede. Z opisovanjem sem vender dosegel toliko, da imajo nekaj razum o odpustkih: zato jih zelo cenijo in skerbé. da se jih vdeleže. Priprosta beseda pri divjaku vse velja; le po tej jih privedeš, da spoznavajo dolžnosti do Boga. Vsi štirje nadglavarji in drugi

glavarji pridejo ob dnevih odpustkov k spovedi in k sv. odhajilu. Take dneve obračajo v pobožne vaje. Sploh pa jih k sv. obhajilu hodi toliko, da mi ni moči vedeti števila. Stari in mladi, veliki in majhni se prav pobožno približujejo mizi Gospodovi mej sveto mašo po mašnikovem obhajilu....

Prav lepo smo letos obhajali tukaj tudi praznik sv. Rešnjega telesa mej drevjem in germovjem. Na moje povelje so namreč Indijani posekali za 4 evangelije drevje in germovje ter napravili pot v podobi čveterokotnika, da je bila postaja postaji nasproti v jednaki daljavi. Procesijo smo imeli prav spodbudno na veliko duhovno veselje; seveda ne tako slovesno, kaker po olikanih mestih in deržavah. O venčanju, olepšavi in paradi še tukaj misliti ni.

Obhajali smo pa slovesnost tako-le: V cerkvi sem povedal svojim vernim, kateri dan bo praznik sv. Rešnjega telesa. Podučil sem jih, kako spoštljivo, tiho in ponižno naj gredo v spredvu, in kako spodobno se jim gre vesti, ko spremljajo živega Boga. Če pa žele praznik še slovesneje obhajati, naj se vstopi nekaj mož v dve versti, ter naj po vsakem blagoslovu vsi na enkrat vstrelé. Na večer pred praznikom so divjaki naredili štiri šotore za blagoslov, na vsakem voglu poti po ednega. Zabili so namreč tenkih kolov v tla, vpognili jih zgoraj skupaj in votline z vejami in cveticami zamašili. Tudi je bila v vsakem šotoru pripravljena deska, da bom na njo postavil sv. Rešnje telo. — Potem smo v cerkvi oltar opravili z lepimi cveticami, tablami in podobami, s čistim platnom pregernili in cerkev zmili in počedili. V dan procesije sem pripravil svojo edino lepo mašno opravilo. Jeden Indijanec je nesel veliko svetilnico, drugi ogenj, tretji kadirnico in kadilo; dva dečka sta imela vsaki po dva zvončka v rokah in zvončkala mej procesijo, tretji je nosil pa mašne bukve. Grede s procesijo smo prepevali indijanske pesmi. Ves gojzd se je razlegal hvalnega petja. Sam pa sem vse opravljal po cerkvenem obredu. Kakih trideset Indijancev je po vsakem blagoslovu iz svojih pušek prav jednoglasno vstrelilo. Procesije so se vdeležili vsi ljudje bližnjih krajev. Vse se je opravljal prav spodbudno in z gorečo pobožnostjo. — Tako je praznovala praznik sv. Rešnjega telesa vboga. majhina indijanska čredica Kristusova po logu in germovji mej svetim hvalnim petjem in z nebeško sladkostjo za naše duše.

O svojih Manomincih imam še povedati, da bodo ostali vedno

na tem kraju; tako je sklenilo Vašingtonsko starašinstvo. Še 24 let bodo dobivali letno plačilo za dežele, ketere so odstopili Zedinjenim deržavam. Plačilni dan je v začetku meseca oktobra. Dobivajo po osebah, stariši in otroci jednako, vsaki po 10 dolarjev (20 gl.) na leto. — Verh tega so dobili tudi še 8 jarmov volov, več velikih vôz, plužnega železja, matik, sekir, bran i. t. d.

Vso to spomlad so si neketeri mladi Indijanci izdelovali hiše. Deržava je najela tesarja, ki jih uči hiše staviti. Ena hiša je že postavljena, druga bo v kratkem, pet drugih je v delu. — Obdelujejo tudi polje in verte. Vsa semena jim preskerbi deržava, kaker tudi najemnika, ki jih uči orati in zemljo obdelovati. Imajo tukaj tudi deržavnega oskerbnika, dva učenika, eden bo indijansko mladino celo glasbe in petja učil. Pripravljena je za-nje tudi žaga, da morejo pe svoji volji derva žagati. — Bog daj, da bi ne bilo tudi kake presiljave! Dokler je človek lačen, rad misli na Boga; ko je pa sit in zložen, le prerad Boga pogostokrat iz misli izpusti.

Verh rečenega, dobivajo Indijani, keder se jim izplačuje, še polne vreče moke, nasoljene svinjine, podzemljic in koruze. Od teh reči dajo tudi meni nekaj. — Ta živež za Indijance komaj mesec dni zadostuje, ker ne poznajo prave mere, ko imajo v obilnosti. Potem pa stradajo; včasih, kaker pravijo, nimajo po več dni niti mervice v ustih. Ob takih časih se mora duhovnik ki ga imenujejo očeta, tudi do njih res očeta skazati, svoj predal odpreti in lačne sititi. Tako prihajajo vedno k meni, naj jim v sili pomagam. Dam jim moke, svinjine, indijanskega sladkorja i. t. d. — Navadno pa tobaka močno pogrešajo; napolnim jim tedaj ž njim njih indijanske žepe. To jih bolj veseli, kaker pa, da bi jim dal kruha. Tudi jim dajem tobakire in tobaka za nos; tega navadno rade vonjajo stare ženice zavoljo vednih, hudih bolečin v glavi, ki so včasi tolike, da si z buckami prebadajo kožo na obeh sencih in tako puščajo. To je res prederzno in nevarno. Pa še bolj boleče se mi zdi, prebadati mesce mej nosnicama in množico rinčic nanj obešati; ravno tako tudi meč obeh ušes tako prebadati, da moreš konec persta skozi vtekniti. V to luknjo obešajo šop korald z mnogoterimi šumečimi plehastmi uhani in medaljami. Seveda je ta lišp samo ajdovski; po sv. kerstu vse to opuste; te znamenja pa se jim poznajo vse življenje.“

K sklepu omenja naš misijonar še, kako lepo in hitro se

razcveta katoliška cerkev po združenih državah v Ameriki. Pridel je tudi pregled škofij i. t. d. -- Vse to je bilo vže omenjeno po najnovejših virih.

Vže tretje leto je naš p. Oton tiho, pa vspešno širil Jezusov nauk mej Manominci. Eden njegovih poprejšnjih tovarišev, g. Baraga, je postal škof v novo vstanovljeni škofiji ob Zgorenjem jezeru; drugi, g. Frančišek Pirc, je bil v Minesoti mej Očipvani. Semtertja so si stari delavci v Gospodovem vinogradu pisali, pa pisma jim niso prišla v roke; zato skoraj za eden drugega več niso vedeli. To nam spričuje list, keterega je g. Frančišek Pirc pisal dné 28. aprilja 1856 l. iz Lac-Rapids v Minesoti p. Otonu. Kaže pa nam pismo tudi, kako zelo ga je ljubil in spoštoval. „Kako je vender mogoče,“ piše, — „da je moglo toliko časa spatí naše goreče prijateljstvo pod mertvim pelom pismene molčečnosti. Pač ste tega sami krivi! Od kar ste zapustili Lapoent, ne da bi mi bili o tem kaj naznanili, sploh nisem mogel zvedeti, kje ste. Rekli so mi, da ste šli nazaj na Kranjsko. Pisal sem Vam tudi na Kranjsko. Seveda nisem dobil odgovora. Nazadnje sem vender dobil pismo iz Vašega indijanskega misijona. Precej sem Vam pisal in Vas prav dobro oštel i. t. d. Kaker pa vidim iz Vašega pisanja, mojega pisma niste dobili. Ker nisem dobil odgovora, mislil sem, da sem se Vam prav hudo zameril. Za pokoro za svoje nevljudno pisanje sem si naložil molčečnost, če tudi mi je težko delo in sem se hudo premagoval. Zdaj mi je pa prav všeč, da niste dobili mojega pisma. Vender Vas moram spomniti, kar sem Vam v onem pismu navetoval. Če ste gledé Vašega misijona v denarnih stiskah, prosite pismeno vodstvo misijonske družbe sv. Ludovika v Monakovem na Bavarskem podpore. Priporočil sem Vas vže naprej. Sam sem dobil vže skozi dve leti po 1000 gl. podpore; takisto upam tudi letos dobiti. -- Le treba je, da v svoji prošnji popišete na tanko vspeh svojega indijanskega misijona in obljubite pošiljati družbi misijonska sporočila. Vaš škof naj vsakikrat tudi podpiše in poterdi prošnjo. Potem bote gotovo prejeli potrebno podporo. — Zdrav sem, hvala Bogu! Pa čez glavo obložen z delom. Oskerbovati mi je osem misijonov, to je, dva indijanska, 1 francoskega in 5 nemških.

Ker mi gre terda za čas, moram končati pismo. V spomin Vam pošljem knjigo „P o p i s I n d i j a n c e v“, katero sem spi-

sal. Ko jo preberete, pišite mi, kako sodite o njej. Dopisujva si večkrat in moliva eden za drugega.“

Pirčevo pismo je dobil naš misijonar še le dné 29. julija 1856. Pač je to dokaz, kako slaba je bila zveza v onih časih po Ameriki. Zato se tudi ni čuditi, da če se je marsiketero pismo zgubilo in prijатели niso vedeli eden za drugega.

Na spomlad leta 1866 je pisal naš misijonar zopet provincijalju p. Saleziju Volčiču. „Z velikim veseljem je navdajal moje serce, — piše, — spomin na Vas in vse redovne brate, deležnike mojega truda in terpljenja za Jezusa Kristusa in njegovo sv. cerkev me-j Manominci. Vaše vdeleževanje mi je na veliko tolažbo, vaša pobožna molitev za-me in za mojo indijansko čredo pa mi donša mnogo duhovne koristi; zato se še na dalje priporočam v molitev

Iz tukajšnje samote Vam morem malo mikavnega sporočiti. Vže od začetka marca sem sam tukaj. Ker so vsi moji verni Indijani odšli v svoje sladkorije, ne vidim od nedelje nikoger tukaj. Nekoliko bi Vam pa vender vtegnil povedati o lepem vedenji svojih katoliških divjakov. Koliker morem namreč v resnici povedati in poterditi v svoji vesti, smel bi reči: če se bodo moji ljubi gojzdni prebivavci — z vodo sv. kersta preroreni in osrečeni Indijani, veli tudi v prihodnje tako dobro in lepo, kaker dozday, če bodo namreč ohranili v svojem serci tisto gorečnost za božjo čast, tisto ponižnost, krotkost in pokorščino do Boga in njegovih zapovedi, tisto vestnost, zvestobo, resničnost, ljubezen do bližnjega, zmernost, vernost in gorečnost, in se, kaker do zdaj, kazali z besedo in dejanjem dobre kristijane. — tedaj bi smel pričakovati z božjo pomočjo, da se bo ta katoliška srenja enkrat krepko razcvetla v čednosti in vernosti, presegla marsiketeri spreobrnjen divjaški rod severne Amerike v ljubezni in strahu božjem, in se povzdignila v nadepoln oddelek črede Kristusove. Jaz pa sem pripravljen s pomočjo tistega, ki me varuje in okrepuje, biti jim zvest pastir in učenik do poslednja zdihljeja.

Vseh manomincev, kerščenih in ajdov, je okoli 2000; *) kerščenih je pa le še malo. Dobrotljivi božji previdnosti priporočam s ponižnim zaupanjem vse druge, ki še hodijo po temoti; gdor pa na Boga zaupa, ne bo nigdar osramočen.

*) Baraga jih ceni na 4 00.

Za sladkorijo imajo Indijani neznano veselje, večje celo, kakor o jesenskem času za tergatev moji kranjski rojaki. Meseča marca gredo v daljnje prostorene pustine, 6—10 milj daleč, kjer raste veliko sladkornega drevja. Tu čakajo včasih po tri tjedne, preden jame narezano drevo izcejati sladkorni sok iz svoje kože. Zdaj podložijo posode iz brezovega ljubja spletene, da se sok vanje odteka. Ko ga precej naberó, prekuhajo ga, da se sterdi. Iz njega delajo belkasto-erjav sladkov, katerega potem še čistijo po svoji vmetalnosti. Včasih ga ena družina z nekoliko pomagači napravi po 10 vaganov. — Gledé cerkve se v tem času ni kaj prida nadejati. Vsakdanje cerkveno opravilo tedaj neha, ker ni nobenega blizu. K nedeljskemu opravilu pa pridejo le tisti, ki so le kacic šest milj od tukaj, od dalje pa malokateri kedaj. Vender pa pride vsako nedeljo 30 do 40 ljudi v cerkev. — Veliki teden smo vse obhajali, kakor smo mogli po okoliščinah pričujočih

. . . Veliko saboto je bilo blagoslovljenje ognja in velikonočne sveče. Okoli 20 Indijanov je prišlo v cerkev. Pevci so pri sv. maši odgovarjali in peli indijanske pesmi. Indijancem je posebno mar blagoslovljeni ogenj, da ga vzemo veliko milj daleč v svoje sladkorije sè seboj. Velikonočno nedeljo je bila zopet peta sv. maša s pridigo; precej po maši pa so, kakor vedno mej sladkorno dobo. večernice, ki so očipveindijanske, vzete iz molitvenih bukvic, ki so jih spisali preč. g. škof Baraga; obstoje iz pet odstavkov in lepih koraljnih popevov. Pervi odstavek obsega deset božjih zapovedi, drugi štirje pa obstoje iz pobožnih zdihljejev in molitev, pa niso psaljami. Za tem sledi še nekoliko cerkvenih molitev in „magnifikat“, natanko preložen v indijanski jezik

Dozdaj sem letos kerstil le 18 Indijanov, večidel otrók, in samo nekaj odrasčenih, mej njimi najstarišo hčer prvega glavarja. Ker je naša cerkev silno majhina, upam še to poletje večje in pripravnišo postaviti; nekoliko priprave za-njo je vže storjene. Indijani namreč imajo tukaj svojo žago, in veliko mladih Indijanov dobro ume tesarstvo, katero jih je izučil deržavni tesar in jih še uči. Tudi druge okoliščine bodo podpirale delo, katero terdno upam z božjo pomočjo doveršiti“.

(Dalje prih)

Sveti rožni venec.

(Dalje.)

3. *Kako je rabiti sv. rožni venec.*

„Marijo pozdravite, veliko se je trudila za nas.“ Tako je pisal sv. Pavel cerkveni občini rimski (16, 6). Zahteval je od prebivavcev tega mesta, naj v njegovem imenu pozdravijo plemenito gospo, Marijo po imenu. Ta je namreč sè vso skerbjo in vsem premoženjem pospeševala začeto Kristusovo cerkev v tadanjem velikem svetovnem mestu Rimu. Hvaležnost je bila in pa spoštovanje, katero je nagnilo velikega učitelja narodov, da je v imenu vse cerkve Kristusove tisto ženo ko apostolj pozdravil, da je vernikom rimskim velel, naj ta pozdrav izverše, in da je ta pozdrav postavil v list na Rimljane ko večni spominik hvaležnosti.

Podobno, toda še v neskončno višjem pomenu, kliče tudi nam, ne sicer apostolj Pavel, ampak sama sveta cerkev, da nosisimo pozdrav globokega češčenja, serčne hvaležnosti, otroške ljubezni, ne komu iz mej nas, ampak oni Mariji, oni trikrat prečudni devici, visokoslavni materi božji in materi naši, prevzvišeni kraljici nebes in zemlje, ki nam je naklanjala ne le vso svojo skerb in dala ne le vse svoje premoženje, ampak tudi samo sebe in vse svoje življenje, svoje božje dete, vse zaklade milosti, prejete od Boga, dala ne le eni cerkveni občini, ampak za vsa stoletja do konca sveta, ne le sploh, ampak vsakemu človeku posebej, v vseh stiskah in potrebah, ki je to dala in še vedno daje.

Sveta cerkev nam veleva, da Marijo ne pozdravljajmo kaker bodi, ampak da jo pozdravljajmo z angeljskim pozdravom in s pozdravom sv. Elizabete; da pozdravljajmo Marijo ne le enkrat, ampak da jo s tem pozdravom kaker rožami obsipajmo in venčajmo; da Marijo z rožnim tem vencem pozdravljajmo, častimo, poveljučujmo. Marijo pozdravite, veliko se je trudila za nas.

To je misel in namen svete cerkve z rožnim vencem. — Prevdarjali smo in pretehtovali skrivnostno vsebino rožnega venca, da je priročna izunanja oblika, da je duhovit da je času

primeren, posebno katoliški. Spoznavali smo tudi njegov namen, korist njegovo in potrebo te krasne molitve. Zdaj pa pogledjmo, kako da je treba moliti sv. rožni venec.

Rožni venec je treba moliti v onem duhu, ki je primeren njegovemu predmetu, njegovi vsebini, njegovemu namenu.

Kader govore o rožnem vencu, slišimo, da tožijo od dveh strani, in te tožbe v serce bolita katoliškega kristijana. Na eni strani, na kateri pa rožni venec nigdar ne molijo, ti pravijo: rožni venec je molitev brez občutka in brez pomena, z ustnicami. Človek ostaja nekam derven, serce in duh pa nič ne dobita. Tako besedijo nasprotniki rožnega venca, ter menijo, da jim ga zato ni treba moliti. — Na drugi strani, na kateri pa molijo rožni venec, celo pogostoma, ti odgovarjajo: Rožni venec molimo vsaki dan, in vender čutimo tako malo njegovega slavljenega vpliva. Tako tožijo pogosto dobri kristijani, in tej tožbi se moramo pridružiti vsi, več ali manj. Kaj je pa vzrok tožbama?

Vzrok tožbama je le eden: obe strani ne vesta, kako in v katerem duhu je moliti rožni venec. Najdražji biser gubi ceno v očeh neznavca. Najboljše glasbilo zvenči nesoglasno in neprijetno, če je v rokah neznavca. Najboljša puška zgreši piko, če je v roki nespretnega strelca. Tako rožni venec izgublja vrednost v očeh in v rokah vseh onih, ki ne poznajo njegovega pravega duha in prave rabe. Zato ga zaničujejo eni, zato tožijo drugi.

Ali pa res ne vemo, kako je moliti rožni venec? Ke bi to očitati komu izmej nas, čutil bi se razžaljenega, in bi tako odgovoril: Rožni venec moliti so me učili že moja rajna dobra mati še otroka, in ga še molim: Najprej vero, nato Gospodovo molitev, zatem po desetkrat angeljski pozdrav s privzetimi skrivnostmi: veselimi, žalostnimi, častitljivimi, v peterih ali petnajsteh ponavljanjih, kaker že molim ali celi rožni venec, ali pa le tretji del. Tako se moli rožni venec.

Nato bi se dalo odverniti: Ali to je le tvarna vravnava, zunanja postava in oblika te molitve. V vsem tem še ni sledu njenega duha. Če to le vse tako tja leseno izgovarjaš, ali se nimaš bati besedi Gospodovih: „To ljudstvo me z ustnicami časti, njih serce pa je daleč od mene?“ Tudi tega očitanja ne bi nihče terpel, pa bi odgovoril: V duhu mislimo na ono, kar z besedami izgovarjamo; po tem in takem menimo, da le molimo po božji zapovedi „v duhu in res-

nici.“ Prav bi govorili. Izpoznati moram tudi, da taka molitev je prava, bogoljubna, zasluživna molitev. A vendar še ni razločka mej rožnim vencem in pa mej navadno vero, mej očenašem in angeljskim pozdravom; in da se vpletajo skrivnosti, ni nič posebnega. Če se rožni venec tudi tako moli, vendar še ni, kar bi imel biti po svoji vsebini, svojem predmetu, namenu.

Gospodova molitev, angeljski pozdrav, vera, kar sestavlja vsebino rožnega venca, vse te molitve so že same na sebi prevzvišene, prevspešne, ki jih človeško serce in jezik človeški le more pošiljati v nebo. Vse te molitve imajo začetnike ali sestavljalce: Elizabeto, apostolje, nadangelja, sveto cerkev, Boga samega. Ali te molitve se pokažejo v veliko večji svetlobi, v veliko večji moči in koristi, če so tako zvezane in združene, kaker jih nabajamo v rožnem vencu.

Sveti rožni venec počiva, kaker stoji veličastno poslopje terdno na svoji podlagi, počiva na apostoljski veri, s katero se začenja, in sicer zato, da molivec obuja v sebi živo vero v Boga očeta, sina, sv. duha, v trojnoosebnega Boga, v začetnika, ohranjevalca vseh stvari. Molivec obuja živo vero, da sam človek živi le od Boga in za Boga. Obuja živo vero, da je človek odpal od Boga z grehom, in da je bil vekoma izgubljen. Živo vero, da se je včlovečil sam božji sin, da se je pokoril za nas sè svojo kervjo in da nas je odrešil s svojo smertjo. Kristijan obuja živo vero, da nas po odrešenju in zavoljo odrešenja sv. duh zopet posvečuje le v edino izveličavni ker pravi cerkvi Kristusovi, ki je toraj občinstvo ali družba in zveza svetnikov. Molivec obuja v sebi živo vero, da je v večnosti: sodba božja, večno plačilo ali večna kazen, da bodo zato vstali vsi ljudje v večno srečno ali nesrečno življenje.

Vidiš tu kratko vsebino vsega razodenja, vseh verskih resnic, ki obsegajo Boga in človeka, nebo in zemljo, čas in večnost, stvarjenje, odrešenje, posvečenje, izveličanje. Vse to naj si človek v rožnem vencu pregleda in živo očituje. Na tej veri stoječ, s to vero razsvetljen, od te vere nagiban, s to vero podpiran in vzdigovan naj pogleduje v nebo, naj kliče s srcem in ustmi k živemu Bogu: „Oče naš, kir si v nebesih!“

V tej veri spoznava človek popolnoma jasno, ves je prepričan, da mora Boga poveličevati s telesom in z dušo, sè vsemi stvarmi, kako malo se to v resnici godi, da se godi pogostoma narobe, da se Bog onečaščuje, žali, zaničuje. V tej veri spo-

znava človek kraljestvo Kristusove cerkve, kraljestvo božje na zemlji; spoznava, kako da je kraljestvo vere, kraljestvo čednosti in nedolžnosti v notranjem in zunanem življenju edino potrebno in kako da se to kraljestvo grozno ruši in pustoši. V tej veri spoznava človek, kako da volja božja vlada brezumni svet, in kako da je ona gibalo in ravnalo in konec vse človeške volje, ter da je od nje odvisen ves časni blager in vse večno zveličanje, da pa nepokorščina in vpornost od druge strani sploh in posebej vse razdirata. V tej veri spoznava človek, da ves preživek in vse dobro prihaja le od Boga, da je vse Božji dar in milost, da pa nehvaležnost, lenoba in poželjivost te dobrote v hudo obrača in jih oskrunja; da je največe hudo greh; da mora tudi svojemu bratu odpuščati, kedor hoče sam odpuščanje pri Bogu dobiti, da je ves svet v hudem pokopan: in kako brezštevilne so nevarnosti, in kako nemogoče je rešenje, če Bog ne pomore in ne oslobodi. Zatoraj pošilja kristijan sedmere prošnje Gospodove molitve v nebo vse drugačno razsvetljen, vse drugačnih občutkov, se vse drugačno resnobo, sè vse drugačno močjo, sè vse drugačno silo. Vera podlaga, tla, na nji Gospodova molitev, kako prečudno skladno je to! kako prijetno deje duhu in sercu taka molitev! V veri gleda človek vse svoje časne in večne potrebe, v Gospodovi molitvi pa prosi, naj bi se mu pomagalo.

Splošni nauk svetnikov pa je, da v postavi in milosti ne dobimo od Boga nobene milosti, nobene dobrote, razun po Marijinih rokah, po Materi milosti in vsmiljenja. Dosledno je, potrebno je toraj, da se v rožnem vencu zatekemo tudi k Mariji. Kako spodobno je, da Marijo pozdravljamo s slavnim pozdravom angeljevim in Elizabetinim, da bi jo sklonili, naj za nas prosi, in da ne delamo tega po navadi ošabnih in nehvaležnih otrok, ampak vedno le ko hvaležni otroci; in da se ohrani red in razmera v molitvi, kličemo 10krat zaporedoma v duhu cerkve k milostipolni in dobrotljivi materi: „Prosi za nas grešnike zdaj in na našo smertno uro!“ Zatoraj podravljajte Marijo, za kaj veliko se je trudila za vas. V veri izpoznavamo, v molitvi Gospodovi prosimo, v češčenamariji upamo, pričakujemo, dobivamo vse, karkoli nam služi na časni in večni blager, in kar je Bogu na čast.

To je vsebina ali imovina rožnega venca, in tej vsebini primeren je tudi duh, v katerem molimo rožni venec. Ke bi v

tem duhu molili vero, molitev Gospodovo, angeljev pozdrav: ali ne bo vera na novo v nas se oživljala, razsvetljevala, očverševala? ali ne bomo boljše spoznavali svojih in tujih dušnih in telesnih potreb? ali ne bomo z večim zaupanjem, z večo gorečnostjo prosili, naj se nam pomaga? ali ne bomo res pomoči dožili? ali ni s. rožni venec vseobsežna molitev, molitev polna duha in življenja? molitev, ketera v sebi derži vso katoliško vero z njenimi resnicami, z njenimi pomočki, sè vsemi njenimi vajami? Ke bi toraj rožni venec tako molili, kè bi ga molili, v tem duhu, v duhu žive vseobsežne vere: to bi bila vera naša vsa drugačna, in življenje iz vere vse drugačno!

(Dalje prih.)

Imenik

blaženih vsega serafinskega reda, katerim je od apostoljskega sedeža podeljeno cerkveno češčenje.

Na Japonskem je bilo od leta 1617 do 1662 pet in štirideset marternikov prvega in tretjega reda po različnih martrah pomorjenih za Kristusa. Vsi ti so bili od papeža Pija IX. leta 1867 blaženim ali zveličanim prišteti. Njih imena so:

1. Blaženi **Apolinaris** Franko, redovni komisar, Španec, mašnik, m. 1. r. Vmerl je leta 1622.

2. Bl. **Peter** od Vnebovzetja, Španec, mašnik, m. 1. r. (1617).

3. Bl. **Janez** od sv. Marte, Španec, mašnik, m. 1. r. (1618).

4. Bl. **Rihard** od sv. Ane, Belžjan, mašnik, m. 1. r. (1622).

5. Bl. **Peter** iz Avile, Španec, mašnik, m. 1. r. (1622).

6. Bl. **Vincencij** od sv. Jožefa, Španec, lajik, ¹⁾ m. 1. r. (1622).

7. Bl. **Frančišek** od sv. Bonaventure, Japonec, klerik, ²⁾ m. 1. r. (1622).

8. Bl. **Didak** od sv. Klare, Japonec, m. 1. r. (1622).

¹⁾ Lajiki so tisti redovniki, ki niso mašniki in žive v samostanu za potrežbo ter so večinoma rokodelci.

²⁾ Kleriki so tu tisti mladi redovniki, ki hodijo še v šolo in se pripravljajo za mašnike.

9. Bl. Frančišek Galves, Španec, mašnik, m. 1. r. (1623).
10. Bl. Alojzij Sotelj, Španec, mašnik, m. 1. r. (1624).
11. Bl. Alojzij Sosanda, Japonec, mašnik, m. 1. r. (1624).
12. Bl. Frančišek od sv. Marije, Španec, mašnik, m. 1. r. (1627).
13. Bl. Jernej (Bartolomej) Lavrelj, Mehikanec, lajik, m. 1. r. (1627).
14. Bl. Anton od sv. Frančiška, Japonec, lajik, m. 1. r. (1627).
15. Bl. Anton od sv. Bonaventure, Španec, mašnik, m. 1. r. (1628).
16. Bl. Dominik Nangasakij, Japonec, lajik, m. 1. r. (1628).
17. Bl. Hijeronim iz Toresa, Japonec, mašnik, m. 1. r. (1632).
18. Bl. Gabrijelj od sv. Magdalene, Španec, lajik, m. 1. r. (1632).
19. Bl. Leon Sazuma, Japonec, mart. tretjega reda, (1622).
20. Bl. Alojzij Baba, Japonec, m. 3. r. (1624).
21. Bl. Gašper Voz, Japonec, m. 3. r. (1627).
22. Bl. Tomaž Vã, Japonec, m. 3. r. (1627).
23. Bl. Frančišek Kufloje, Japonec, m. 3. r. (1627).
24. Bl. Mihaelj Kizajmon, Japonec, m. 3. r. (1627).
25. Bl. Lukež Kijemon, Japonec, m. 3. r. (1627).
26. Bl. Alojzij Macuo, Japonec, m. 3. r. (1627).
27. Bl. Martin Gomez, Japonec, m. 3. r. (1627).
28. Bl. Tomaž Tzugi, Japonec, m. 3. r. (1627).
29. Bl. Alojzij Makvi, Japonec, m. 3. r. (1627.) in nje sin :
30. Bl. Janez Makvi, m. 3. r. (1627).

(Dalje prih.)

Zahvala za vslišano molitev.

Z R. pri Gorici.

Večna hvala presveti Trojici, Mariji brezmadežni Devici, sv. Jožefu, sv. Antonu P, blaženi Marjeti A. in drugim svetnikom, ker sem bila zaporedoma v dveh boleznih in po mojem mnenju prav nevarnih vslišana, in sem skoraj popolno ozdravela, ko sem se jim priporočevala. Zraven tega sem imela neko prav čudno zadevo, iz katere bi se bila rada rešila. Prosila sem enako

in tudi to se je prav po mojej volji izešlo. Obljubila pa sem, ako bom vslišana, v Cvetju naznaniti zahvalo, kar zdaj serčno hvaležna spolnjujem.

A. P.

I z V i d m a p r i S a v i.

Imel sem z nekim človekom neko kupčijo. Prodal sem neko blago njemu na čakanje za denar do gotovega obroka, pa komaj sem mu blago izročil, že so me strašili drugi, da ne bom nikdar denarja od njega dobil. Ko pride določeni obrok, sem tudi sam sprevidel, da ne bo nič, in ko bi tudi tožil, bi vse zgubil, denar in blago. Ker vidim da tukaj ni pomoči, sem se obrnil za pomoč od zgoraj; obljubil sem opraviti devetdnevnicu na čast sv. Antonu, sv. Frančišku Seraf., sv. Jožefu in preblaženi devici Mariji, in ako bom vslišan, tudi v „Cvetju“ naznaniti, in res, nisem še opravil vse devetdnevnic, že se je stvar tako lepo razmotala na zadovoljnost obeh brez vsake škode in brez vseh stroškov, tako da se je vsaki čudil temu, da sva tako lepo poravnala. S tem spolnjujem svojo obljubo, in izrekam preserčno zahvalo Bogu, sv. Antonu P., sv. Frančišku Seraf., sv. Jožefu in preblaženi Devici Mariji za vslihanje

J. M.

I z R i b n i c e n a Š t a j e r s k e m.

Tisočerna zahvala bodi Bogu, ki je na priprošnje preč. Device, sv. Ane, sv. Frančiška, sv. Jožefa, sv. Lenarda in sv. Antona uslišal moje molitev in mi zopet podelil zdravje. Obljubila sem to vslihanje v „Cvetju“ naznaniti.

T. P. tretjerednica.

O d S a v i n j e, 25. m. travna 1890.

Bil sem več let v hudej dušni stiski; minilo mi je že vse upanje se še kedaj rešiti. Bral sem pa že večkrat v Vašem cenjenem listu mnoge zahvale za vslišano molitev; in zdaj začnem tudi jaz; opravil sem devetdnevnicu na čast preblaženi Mariji devici, sv. Antonu in sv. Frančišku z obljubo, da, ako mi bo pomagano, to v „Cvetju“ razglasim. Bog bodi zahvaljen, od tistega časa sem rešen!

A. P. G.

Z G o r i š k e g a.

Kaker ni stanu na svetu brez težave, tako ni človeka brez skušnjave. Tako so tudi mene strašne skušnjave, posebno dvomi o verskih resnicah neprenehoma in to vedno huje napadali. Druzega zdravila in pomoči zoper to nisem dobil kaker da sem se

zaupno z devetdnevno pobožnostjo obrnil k milostnej Materi Božji svetogorski in k sv. Antonu Padovanskemu, s tem pristavkom, da, če bodem rešen imenovanih skušnjav, da hočem potem v „Cvetju“ naznaniti. In moje zaupanje ni bilo brezuspešno, ter sem rešen iz nevarne zadrege. Zatorej bodi Bogu hvala, milostnej svetogorski Materi Božji in sv. Antonu Padovanskemu.

A. P.

Iz Cerkljanske fare.

Imela sem hudo bolezen v gerlu. Več noči nisem mogla spati. Tako hudo je bilo, da sem se vsako noč mešala. En večer okoli devete ure je bilo tako hudo, da sem mislila, da ne bom mogla prestati. Potem se spomnim in obljubim, če se mi zboljša, bom devetdnevnicu opravila in eno sveto mašo plačala in v Cvetje naznanila. Čast Bogu in hvala slatkemu imenu Jezusovemu, Jezusovemu in Marijinemu sercu, sv. Jožefu, sv. Frančišku, sv. Antonu in sv. Blažu, v eni uri se mi je tako zboljšalo, da sem celo noč mirno spala.

R. L.

S Koroškega 18. maja 1890.

Nenadoma nam je eno živinče zbolelo, tako da nobeno zdravilo ni nič pomagalo, in vsi smo mislili da je že po njem, v tej stiski se priporočim z očetom Devici Mariji in sv. Antonu Pad. in tudi skleneva devetdnevnicu opravljati njemu na čast in ako bova vslišana v „Cvetje“ razglasiti. In preden je bila devetdnevnicu skončana, je bilo živinče že popolnoma zdravo.

Očitno tedaj izrekam v čast Devici Mariji in sv. Antonu zahvalo, da sva bila vslišana.

E. M. tretjerednica.

J. 19. majnika 1890.

V celo nevarni boleznih sem se zatekel k Mariji, k sv. Jožefu in k sv. Antonu Padovanskemu z obljubo, če ozdravim to v Cvetji priobčiti. Nepričakovano kmalu sem bil vslišan. S hvaležnim in veselim srcem spolnim s tem svojo obljubo.

V. S.

Iz fare sv. Helene pri Dolu:

Bila sem hudo bolna in na enem očesu oslepela. Vsa zdravila so bila brez uspeha. Zatečem se torej k sv. Frančišku in sv. Antonu za pomoč. Telesno zdravje sem zopet zadobila, kaker se mi je tudi vid povernil. Obljubila sem to v Cvetji razglasiti in sv. Frančišku in sv. Antonu zahvaliti se, kar s tem storim.

Marija Pečnik.

Iz tiste fare se zahvaljuje Anton Dragar za vslišano molitev po devetdnevnicu v čast sv. Frančišku in sv. Antonu za ozdravljenje na nogi. Predno je devetdnevnicu končal, bil je zdrav.

S è Š t a j a r s k e g a, 5. junija.

Opravljal sem devetdnevnicu v čast preč. Devici Mariji, sv. Frančišku Serafinskemu, sv. Antonu Padovanskemu, v dušnih in telesnih potrebah z obljubo, da se hočem v Cvetji očitno zahvaliti. Ker je Bog na priprošnje svoje Matere in sv. Frančiška in sv. Antona, vslišal mojo željo, s tem izpolnim svojo obljubo, in se še priporočam v gorečo molitev.

T. H. tretjerednik.

Pri D o b e r n i neka tretjerednica za vslišano molitev, naj bi ljubi Bog skoz priprošnje bl. D. Marije, ss. Jožefa in Frančiška in Antonija podelil zdravje hudo vbolelemu bratu.

Priporočilo

V pobožno molitev se priporočajo č. P. R e g a l a t Š t a m c a r, mašnik 1. reda sv. Frančiška, † 16. junija v Novem mestu; dalje rajne tretjerednice Marija (Katarina) Rojec iz Podmelca, goriške skupščine, Marija (Roza) Polenčič, fojanske skupščine; rajni udje skupščine svetotrojiške: Janez Danko od Sv. Jurija, Jakob Županec od Sv. Ane, Ana Weiman od Sv. Jurija, Ana Rauter iz Kapele, Andrej Gregorič od Sv. Andraša, Anton Čuček od Sv. Trojice.

Neka oseba blizu Doberne priporoča sebe in svoje; neka žena razuzdanega moža za spreobrnjenje; neka tretjerednica svojega očeta, svojo sestro in njenega moža za bolj pobožno življenje; neki mladenič iz celjskega okraja; dve že več let bolni tretjerednici; neka tretjerednica priporoča bolno mater, dva brata za poboljšanje, moža in sebe za stanovitnost v dobrem; E. S. nevarno bolnega sinu; oseba bolna na nogah.

